

В гората на Къркпатрик

Гората
Къркпатрик

Дара Джои

ДАРА ДЖОЙ В ГОРАТА НА КЪРКПАТРИК

Превод: Fantastique

chitanka.info

Идете на пътешествие до горите във Вермонт заедно с Виктория, за да станете свидетел на срещата ѝ със загадъчния дърводелец Къркпатрик. Той живее в дървена колиба и под ръцете му дървото се превръща в произведение на изкуството. Освен това е и най-възбуждащият мъж, който някога Виктория е виждала. Тя копнее да прави любов с него, за да я освободи от непреодолимото желание и Къркпатрик е щастлив да ѝ угоди. Скоро тя осъзнава, че чувственият дърводелец има необикновена представа за живота — но дали наистина е такъв, за какъвто се представя?

*„Всеки дух изгражда дом, и извън него
къща-свят, и извън него свят-рай. Знаете, че
този свят съществува за вас.“*

Емерсън

*Той бе като дърветата, които я заобикаляха. Висок. Силен.
Постоянен.*

*Тя се зачуди как бе дошъл в средата на гората — това
настрана — все още така свързан. Той никога не говореше за
миналото си, така че тя нямаше как да знае. Веднъж го попита, но
той само се усмихна по мистериозния си начин. Сви рамене, сякаш
казваше „Това има ли голямо значение?“*

Изглеждаше така, като че ли винаги е бил тук. Вкоренен.

Да, той бе „вкоренен“ мъж.

*Вниманието ѝ попадна върху ръцете му. Тя си ги представи в
стенопис, някъде на древен таван в Италия. Ръцете му говореха за
него. Изваяни, те предаваха мъжко възлъщение на силата, която
обещава да издържи всяка битка.*

Те бяха ръцете на художник и друг такъв; вечното направление.

Те илюстрираха магията, която той създаваше...

*Занаятът, за който той шептеше. Той бе много далеч от
градския живот и врявата на тротоарния свят. Много далеч от нея.*

Тя беше намислила да спи с него.

*Понякога нощем, тя се чудеше какво ли ще е усещането от
допира на сигурните му и талантливи ръце меко плъзгащи се по
тялото ѝ. Представяше си как ниския дрезгав звук на гласа му се
плъзга по кожата и...*

ПЪРВА ГЛАВА

— Искам да спя с теб, Къркпатрик.

Виктория не беше сигурна кой е по-изненадан: тя, затова че е изрекла мисълта си на глас — или мъжът до нея заради съмнителното удоволствие от това изказване. Нейният живот бе пълна бъркотия. Тя го знаеше и той го знаеше.

Дънкан Къркпатрик остави питието си и се обърна, взирайки се в нея.

Напитката беше греяно ябълково вино. Нямаше значение дали валеше или грееше слънце, той го правеше всяка вечер; отпиваха на малки глътки от горещото пикантно питие, докато наблюдаваха залеза над езерото.

Ритуалът започна, когато тя се присъедини към него една вечер по залез на верандата му.

Той я поздрави с кимване и остави димящата си чаша на празния люлеещ стол до него. Тя винаги бе подозирала, че Къркпатрик е направил този стол специално за нея. Прилягаше ѝ като ръкавица. Когато сядаше в стола, за да наблюдават края на деня с него, се чувстваше почти цялостна за един час.

Да, за този един час, тя улавяше деня. Хижата. Езерото. Къркпатрик.

— Какво каза? — гласът му беше леко циничен с ирландски акцент.

Виктория обичаше да го слуша.

Косата на мъжа се раздвижи напред, когато застана пред нея. Гъстите кичури с цвят на тъмен мед достигаха почти до раменете му. Когато пристигна за първи път през пролетта бе точно под брадата му. Тя разбра, че преди настъпването на пролетта на всяка година той се подстригва с дължина до брадата с едно лесно срязване на ножиците.

През всичките други сезони той я оставяше да расте.

През зимата покриваше раменете му.

Наметка за студената зима.

Цветът ѝ напомняше за дърветата и гората. Беше като сенки на тъмна кора, примесени с леки нюанси на меден кехлибар. Косата му беше интересна и Виктория обожаваше да я гледа как се движи докато той вършеше нещо през деня.

Сега той я гледаше и като че ли не можеше да повярва на това, което бе чул. Виктория не можеше да го вини, тяхната връзка беше определена от първия ден — бяха приятели и така щеше да си остане.

— Аз съм точно толкова шокирана колкото и ти. Не знам откъде дойде това... това желание. Що се отнася до мен, не искам да имам никакви връзки повече... но трябва да призная...

Той повдигна вежди в очакване.

Тя преглътна.

— Понякога те наблюдавам от прозореца на кухнята от другата страна на езерото. Особено когато режеш някое дърво или плуваш в езерото... — не успя да довърши, защото започна да трепери.

Той потърка брадичката си след странната ѝ изповед.

Погледът на Виктория попадна върху ръцете му. Основните виновници за дилемата ѝ. Тези красиви ръце...

Тя прочисти гърлото си:

— Не знам откъде дойде това чувство...

Това беше самата истина. Когато се появи в дома му преди три месеца, всичко, което искаше, беше място, където да избистри обърканите си мисли.

Тя опакова нещата си и напусна Ню Йорк за един уикенд във Вермонт. За няколко дни, с няколко долара тръгна из страната, за да опита да възстанови живота си.

Беше изгубила почти всичките си спестявания.

Парите ѝ бяха инвестирани в корпоративен гигант, спестявани всеки ден от последните десет години на живота ѝ.

Компанията бе излъгала клиентите и работниците с двойно счетоводство и фалшиви обещания.

В същия ден, когато затвориха врати, тя влезе в офиса на годеника си — годеникът, който беше изпълнителен директор в същата компания — единствено за да разбере, че той е избягал предишния ден и вече е в Чили. В една кратка бележка той се сбогуваше с нея и я информираше, че екстрадирането ще бъде малко вероятно.

В послеписа я осведомяваше, че е взел пръстена ѝ за всеки случай, ако се нуждае от допълнителни пари. След послеписа той предлагаше да развалят годежа си предвид обстоятелствата.

Въпреки че Виктория нямаше представа как се бе случило това, никой не искаше да ангажира счетоводител от „Форчън“ — компанията, която е била обвинена в незаконно присвояване на средства и за преувеличени финансови листове.

В крайна сметка, след десет години работа тя нямаше препоръки.

Когато това се случи, Виктория сериозно постави под въпрос вярата си в любовта, в живота и най-вече в себе си. Винаги силна личност, тя вече нямаше доверие на никого. Как можа така да се заблуди? Как се бе случило всички тези хора да останат излъгани? И имаше ли нещо общо със стремежа да работиш с определено работно време? Да вярваш в хората? Да правиш правилните неща?

Каква съдба, по дяволите!

Объркана и разочарована, но не и огорчена, тя пое по пътя, за един уикенд в Керуак.

Шофираше в затънтена гора във Върмонт, до известна степен изгубена, когато забеляза малка дървена стрелка забита на дърво от едната страна на пътя. По-силен вятър вероятно щеше да я свали.

Тя сочеше пътя през гората, достатъчно широк, за да мине само един автомобил.

Виктория се взря през волана в опит да разчете останалите букви на стрелката „Дънкан Къркпатрик, артистизъм на дърво“.

Странен знак.

Странни думи.

Какъв ли човек е художника? Дали използва дървесината за скулптури? Художник ли е или прави произведения от дървесина? Какво по дяволите означава точно този знак?

За хората, преминали през трудни времена, отговорите на подобни въпроси са от първостепенно значение. Трябваше да знае това, реши тя.

Завъртя волана наляво и за първи път в живота си просто подкара по пътя.

Знакът изглеждаше доста стар.

Беше ли създателят му още там?

По средата на тъмния път тя откри Къркпатрик.

Усамотен, брилянтен майстор, чиито дървени творения бяха много търсени от известни галерии и изложбени зали в цялата страна.

Когато пристигна, той излезе от работилницата си и ѝ обясни, че трябва да довърши една поръчка от датска фирма, преди да разговаря с нея. Покани я да разгледа наоколо, щом има свободно време, докато той работеше.

Ненатрапчиво Виктория обиколи и разгледа няколко образци от работите му. Проектът му не беше нищо лъскаво, изчистените линии на датските мебели впечатлиха Виктория. От това, което бе видяла в работата си, формата невинаги следваше функцията.

Имаше нещо, което мамеше към приключения и дълги красиви пътешествия в тези изложбени експонати с изваяни несиметрични линии.

Къркпатрик ѝ хвърляше по някой поглед от време на време, но не се намеси, когато тя обиколи цялата работилница до голямата дървена къща, с изглед към усамотено езеро.

Следобедът дойде и Виктория изпита колебание дали да не напусне това място.

Подобно на знака-стрелка то бе също толкова странно.

Вероятно можеше да прехвърли вината върху спокойствието и уединението, на плуващите патици в езерото през късния следобед, или на поклащащите се клони на върбите.

Може би това бе само външно спокойствие — успокояващото движение на езерото към брега, звуците на кълвач в близост до къщата, вида на Къркпатрик как нежно и с любов втрива великолепната дъбова маса с масло — всичко това се смесваше пред очите ѝ.

Или може би беше просто самият Къркпатрик — мъжът, който бе открил своето място в света и живееше спокойно в него.

Той сигурно бе усетил нежеланието ѝ да си тръгне този ден...

— *Аз съм роден за това място. Желаете ли да се присъедините към мен на верандата за малко ябълково вино?*

Тя се съгласи прекалено бързо.

Той се усмихна... Ъгълчетата на очите му, с цвят на зелен мъх, образуваха бръчици, които накараха сърцето на Виктория да трепне.

Бяха древни очи. Горски очи.

— Трябва да ви предупредя — с подправки е.

— Още по-добре — отвърна с усмивка тя.

Тогава те седнаха на верандата му, наблюдаваха как слънцето потъва в облакото в розов цвят небе, и в миг на безумие от нея се изтръгна тъжния разказ за случилото се... обвинявайки виното за това.

Къркпатрик слушаше тихо, като я остави да спре във всеки един момент, когато чувствата ѝ се успокоят. Когато приключи беше настъпил пълен мрак.

Светулки летяха зигзагообразно отвъд езерото като оживели комети. Невероятно. Чувствено. Магическо.

Той отпи глътка от питието си и тогава заговори с мек глас:

— Никога не се извинявайте заради чувствителността си само защото на някой друг му липсва. Вие просто трябва да се научите как да вярвате отново — обърна се той към нея. Само за един миг имаше най-прекрасния поглед в очите си...

Той изпъна дългите си обувки в дънки крака, опря боси стъпала на парапета на верандата и ги кръстоса в глезените. Виктория предположи, че той бе човек, чиито сезонни промени на дрехите ще са несъмнено същите дънки, фланелени ризи и одраскани ботуши.

— Виждате ли малката хижа отвъд езерото?

Беше я забелязала.

— Не е нищо особено, малко е разнебитена и неугледна, само една стая и баня — но прозореца и верандата са с изглед към езерото. Можете да вземете един от столовете на верандата и да наблюдавате езерото, когато ви се прииска — и в дъжд и в слънце. Дори когато сте вътре, можете да седнете до този голям прозорец, докато четете или размишлявате, или може просто да отбелязвате пътя на лунните лъчи падащи върху водната повърхност... Ваша е за през лятото. Ако желаете.

Виктория остана с отворена уста. Сериозно ли говореше?

Тя примигна. Току-що ѝ беше направен великолепен подарък, но бе сигурна, че няма рожден ден.

— Добре — отвърна тя изпълнена с недоверие.

— Добре. — Той взе чашата вино.

Беше сериозен. Тя преглътна.

Поради някаква причина, не искаше да напусне това място. Вероятно можеше да работи нещо заедно с него? Щеше да бъде толкова чудесно да остане тук за известно време, свободна за... ами за всичко.

— Какъв наем ще искате да ви плащам, защото нямам много пари.

— Няма наем.

Виктория повдигна вежди. Нямаше рожден ден днес.

— Нямам рожден ден днес. Сега сериозно — какво очаквате щом не е наем?

Той издиша дълго, бавно. Реакцията ѝ очевидно му харесваше.

— Нищо. Не очаквам нищо. Просто си мислех, че би било хубаво да виждам човешко лице от време на време. Мястото е празно — вие се нуждаете от него. Това може да ви помогне да откриете корените си отново.

Тя присви устни, наблюдавайки го внимателно. Изучаваше го.

Той отпи още една глътка от чашата си.

— Ако желаеш можеш да идваш на верандата ми около залез всеки ден и да споделяш чаша ябълково вино с мен, нямам нищо против — каза той меко.

— Просто ябълково вино?

Беше негов ред да повдигне вежди.

— Може би някакъв разговор. Виж, не влагай някакъв скрит подтекст в думите ми. Не е това. Аз съм недостъпен.

Страните ѝ пламнаха.

— Извинявай, но помислих, че просто...

— Опитвам се да бъда благоприличен. Знам, че за теб ще е трудно след „Ронком“ и „Г-н Чилийски романтик“...

Той млъкна и ѝ намигна.

Тя помнеше това секси намигване. И бе сигурна, че не е нарочно. Той не се преструваше, беше си такъв — земен и истински като гората.

Виктория прие неговото щедро предложение и прекара първата нощ в клаустрофобичната хижа, наблюдавайки през прозореца звездите.

Очевидно той използваше хижата за склад. Беше претъпкана с мебели.

Тя бе обградена от неговия творчески дух.

Кленовото легло я приюти в уютната си прегръдка. Тя спа в продължение на почти десет часа — спокойно за пръв път от седмици насам. По-късно разбра, че Къркпатрик не е предлагал подобно нещо на други хора. Той беше строг и саможив човек.

И така тя остана в хижата в продължение на три месеца.

Споделяше греяно вино и разговори с него три месеца. Това беше странно, дори за нея.

И сега го бе помолила да спи с нея.

— Моля те, не вземай думите ми на сериозно, Къркпатрик. Аз просто исках това... каквото и да е... *желание*... да се махне от съзнанието ми. Изглежда не иска да напусне по моя воля, макар и да не е нищо необичайно.

— Ммм. — Той прокара пръст по ръба на чашата. Отново и отново. Виктория не можеше да откъсне поглед от движението. — Не знам.

Тя задържа вниманието си върху чашата.

— За това да спиш с мен ли?

— Не, за другия коментар. Казвали са ми, че реагирам необичайно на странни ситуации. — В очите на мъжа проблесна смях. Бяха се превърнали в зелен горски мъх. — А тази определено е странна — добави той развеселен.

Виктория се усмихна глупаво.

— Съжалявам, нямах намерение да прозвучи обидно. Просто не искам да останеш с погрешно впечатление...

— Защо да го правя?

— Никога не съм мислила, че ще почувствам такъв вид желание отново след това, което ми причини Филип. Предполагам, че всички ние сме роби на физическото преди всичко.

— Не всички — промърмори той.

— Моля те, бъди сериозен. Мислиш ли, че би могъл? Само веднъж. Искам да кажа ако не изпитваш...

Ръката му се стегна около тила ѝ я дръпна към себе си грубо.

— Ти си странна птица, г-це Виктория, знаеш ли това?

Устни, горещи като лятно слънце, покриха нейните. Целувката беше като мъжа. Силна, твърда и земна. Той имаше вкус на карамфил, ябълки и Къркпатрик.

Впечатляваше я толкова силно колкото самата гора. Трябваше да седне или коленете ѝ щяха да се подкосят. Беше повече отколкото си бе представляла — дори за развинтеното ѝ въображение.

Той въздъхна с усмивка срещу устните ѝ, след това наклони главата ѝ, за да вкуси шията.

— Ето защо те харесвам. — Ниският му глас отекна срещу гърлото, дълбока мъжествена вибрация.

Тя почти простена.

— Какво имаш предвид?

Той така ѝ не и отговори.

Устата му покри нейната, бавно, сякаш вкусваше всяко усещане. Всеки аромат на Виктория. С връхчето на езика си погали горната ѝ устна, и се заигра с гъвкавата сочна мекота. Дразнеше. Потъна отново в устата ѝ и погали небцето ѝ.

Виктория застена. Целуваше ли го наистина? Мъжът, който ѝ бе дал подслон в бурята и място, където да се съвземе?

Къркпатрик — мощния, мускулест Къркпатрик — беше нежен като летен бриз. И целуваше повече като художник, отколкото като дивак. И все пак бе силен мъж, който живееше в хармония с природата. Мускулите му бяха изваяни вследствие на тежък ежедневен труд.

В него имаше нещо различно и някак твърде неуловимо...

Къркпатрик беше очарован от първия ден, когато я срещна. Виктория имаше повече въпроси, отколкото отговори свързани с него. Вероятно предполагаше, че просто си е такъв.

Човек, когото никога няма да разбереш.

По един странен начин той ѝ напомни за рецептите на леля ѝ. Бяха много вкусни, но винаги имаха една съставка, на която не научи пълното име. Тази неуловима съставка придаваше на ястието вълшебство. Ставаха едва ли не сътворени от извънземна ръка.

Къркпатрик беше неуловимата съставка.

В тази гора.

В нейния живот.

Виктория копнееше да узнае за него много повече. Езикът ѝ се завъртя с неговия, стрелкаше се срещу него, когато той ѝ позволи да

проникне в устата му. Остана с впечатлението, че той рядко позволява такива волности.

И наистина бе привилегия да го почувства и изследва.

Пръстите ѝ се заровиха в косата му, кичурите бяха блестящи и гладки. Дори когато го целуваше можеше да усети чистия свеж аромат, той винаги ѝ напомняше на острия мирис на греяно ябълково вино.

Уханието пораждаше представа за свежа разходка в есенната гора.

Той въздъхна срещу устата ѝ, звукът на удоволствието. Това беше най-чувствения звук, който бе чувала от мъж.

Затрепери.

— Какво има? Студено ли ти е? — Той ближеше ъгълчето на устните ѝ с топлия връх на езика си.

Студено? Как би могла да чувства студ в ръцете на такъв човек?

— Не... просто...

Не успя да довърши, защото неговите големи ръце — топли и сигурни — се разхождаха нагоре-надолу по гърба ѝ. Топлеха я. Милваха я.

Докосването я караше да се чувства толкова прекрасно, че тя не успя да му отговори.

И не трябваше.

Той мърмореше в ухото ѝ:

— Може би тръпнеш от топлината...

Виктория не отрече.

Нейното намерение бе да отиде за ябълковото вино. Нищо повече. Поне не съзнателно за нещо повече.

Ризата ѝ без ръкави и с дълга редица малки копчета не изглеждаше много съблазнително, но уверените ръце се движеха благоговейно около тях и ги разкопчаваха, като обработваха всяка частица сякаш той извършваше езически ритуал.

Краищата на устата ѝ се надигнаха извиха в иронична усмивка:

— Обичаш ли шотландското каре, Къркпатрик?

Очите с цвят на мъх срещнаха нейните. За миг келтския хумор се примеси с желанието.

— Да, харесвам го достатъчно. — Намигна ѝ по ленивия начин, имитиращ шотландските разбойници, забъркали се в неприятности през вековете.

Тя се разсмя. Кристалният звук затанцува около нощните води на неговото езеро.

Една сова изкрещя в отговор.

— Не ме взимате на сериозно, г-це Виктория — ухили се той, поддържайки настроението. Две линии набраздиха бузите му. Погали с дланта си ключицата ѝ, с едно докосване като с перце по шията ѝ.

— Никога не се държа сериозно с диваци като теб, Къркпатрик.

Той свали ръцете си, за да остави чашата ѝ и я повдигна на парапета на верандата. Придвижи люлеещия се стол по-близо до нея:

— Не давай обещания, които не можеш да изпълниш.

Както бе седнала пред него, тя се оказа една глава по-високо. За потенциалната игра разположението беше доста умно. Тя му даде висока оценка за изобретателност.

Виктория не бе свързала артистичния му талант с изобретателността му в сексуално отношение. Мъжът беше дяволски коварен. С едно движение той ѝ показа, че е пренебрегнала един важен аспект от неговия характер.

Начинът, по който правеше любов доказваше, че е необикновен.

Тя често го наблюдаваше, когато работеше. Винаги имаше някаква енергия в него. Изолираше света около себе си. Попадаше в дизайна, изгубваше се в извивките и вдлъбнатините, които създаваше.

Дали щеше да се люби по същия начин? Изведнъж за нея стана много важно да разбере.

Но после ѝ хрумна още нещо.

Не беше сигурна защо Къркпатрик ѝ бе казал, че е недостъпен, в деня, в който се срещнаха. Може би просто се опитваше да направи отношенията им по-лесни. През трите месеца откакто живееше на езерото, той не бе имал нито една жена около себе си. За привлекателен мъж като него това със сигурност беше негов избор — Къркпатрик изглеждаше като един страстен звяр.

Веднъж дори тя се пошегува с него за липсата му на интимни връзки. Той ѝ бе отговорил просто: *Не е подходящия сезон за това.*

Тя не беше сигурна дали той е сериозен или не.

Едно нещо бе сигурно, той никога не се бе държал като нещо по-различно от свършения джентълмен. Този мъж живееше по законите на природата. Различен, но истински.

И тя искаше да почувства Къркпатрик близък поне веднъж, преди да напусне завинаги тези гори.

Трябваше веднъж завинаги да изтръгне това желание от съзнанието си.

Знаеше, че ако не успее то ще я преследва до края на живота ѝ. Имаше много малко мъже, които бяха събудждали подобни чувства и желаниа у нея.

Къркпатрик съсредоточи вниманието си към разтворената ѝ риза. Лунната светлина осветяваше кожата на гърдите и корема ѝ със сребрист блясък. Сутиенът ѝ изглеждаше невероятно бял на тази светлина. Както в комерсиалните реклами, изпран с Тайд, а не с *други препарати*.

Абсурдността на човешкия разум в моменти като този. Тя се изсмя тихо на себе си.

— Искаш ли да споделиш?

Тя поклати глава:

— Ще ме помислиш за луда.

Той цъкна с език:

— Аз вече мисля, че си луда. — Пръстите му погалиха бузата ѝ, кокалчетата на пръстите му леко докоснаха сутиена ѝ, откриха закопчалката отпред и го свалиха към корема.

Ръцете му са толкова горещи... Електрически.

Този път той не очакваше отговор.

Тя реши да му каже причината:

— Сутиенът ми изглежда осветен — това е всичко.

— Наистина? — Той наклони глава на една страна, изучавайки обекта на дискусията. Или по-точно хълмовете на обекта. — Как го определяш сега?

Тя сви рамене:

— Не знам, изглежда облъчен или нещо такова на тази светлина...

Къркпатрик се взря в нея:

— Всъщност, остави ме сам да преценя. Ти определено си полуда отколкото предполагам. — Внезапно се изсмя, показвайки белите си зъби.

Виктория отбеляза, че зъбите му не изглеждат облъчени — просто красиви. Нямахше нищо едноцветно в този мъж.

Красиви, естествено бели зъби.

Какво ли е усещането тези зъби да драскат по кожата ми...

Виктория се смути. След Филип не бе имала друг мъж.

Той следеше внимателно реакциите ѝ.

— Сигурна ли си, че си готова за това?

— Аз съм готова от дълго време.

Очите му придобиха кристален блясък, който тя определи като желание.

— Добре. Много добре. — Той се наведе напред и скоро устните му последваха пътя на пръстите. Устата му прелетя по кожата ѝ като кадифено перце.

Нежните целувки преминаха в малки ухапвания. Потри лице в гърдите ѝ и ръцете ѝ се заровиха в косите му. Улови гърдите ѝ през копринения сутиен, твърдите им връхчета изпъкнаха.

Пръстите на Къркпатрик, които милваха леко кожата на кръста ѝ се усмириха, когато тя се разтрепери.

— Мисля, че ти е студено.

Преди тя да отговори, силните му ръце на дърводелец я обгърнаха. Той без усилие я постави в скута си.

Краката му бяха твърда, мускулеста опора.

В неговите обятия тя се почувства като в рая. Той беше от типа мъже, които обичат избелели фланелени ризи с навити ръкави. Не познаваше мъж с подобно чувство за мода. Мъжете в миналото ѝ бяха склонни към Армани.

Главата ѝ почиваше върху гърдите му, а тъмната ѝ коса направена с гел на стърчащи кичури изпъкваше върху похабената материя на ризата му. Виктория беше подстригала късо косата си, след като изгуби работата си. Бяха ѝ необходими десет години да порасне до под кръста ѝ. Точно толкова време от живота си беше прекарала в компанията.

Къркпатрик я приглади с длан назад по главата ѝ. Тя си представи как изглежда щръкнала като бодли на таралеж.

На него изглежда му харесваше все пак. Пръстите му продължаваха да преминават напред-назад през твърдите кичури. Повтарящото се движение бе странно успокояващо и малко стимулиращо.

— Предполагам беше глупаво да орязвам косата си така.

— Всички ние имаме своите причини да вършим някои неща. Твоите са повече... — ъгълчетата на устните му се повдигнаха, — показни от останалите. Но все още няма за какво да съжаляваш.

Тя въздъхна:

— Изглежда ужасно.

— Ти си се превърнала във Феникс, Виктория. Аз мисля, че е по-скоро красиво.

Ако тя позволеше, очите ѝ щяха да се напълнят със сълзи. Къркпатрик беше намерил начин да види човека. Отвътре. Понякога тя се чудеше дали той гледаше на нея като на дървесината, с която работеше ден след ден. Чудеше се в каква форма я вижда окото му.

Тя нямаше художествени наклонности и никога нямаше да има.

Но... артистите виждаха изкуство там, където други не. Може би тя просто фантазираше през тази лунна нощ в скута на един здрав красив мъж.

— Нека видим дали този Феникс ще бъде разкрит... — Зъбите му уловиха предната част на сутиена ѝ. По някакъв начин — тя не бе сигурна как — сутиенът ѝ беше разкопчан. Почувства влажното плъзгане на езика му в долината между гърдите си.

Беше много опитен. Още една изненада.

Широките длани милваха гърба ѝ точно над кръста, под тънката материя на ризата. Притисна я здраво, заравяйки глава между гърдите.

Там вдиша дълбоко аромата ѝ — погледна за миг нагоре към нея и я свари неподготвена.

Чувстваше идеално устата му, действията му, главата ѝ се наклони назад, клепачите ѝ натежаха.

Ъгълчетата на устните му се повдигнаха от задоволство докато я наблюдаваше безмълвно.

Тя отметна косата от лицето му, плъзгайки пръсти дълбоко в гъстите кичури. Той застина искрено изненадан.

— Какво има? — прошепна тя.

— Ти си част от тази великолепна картина пред мен, Виктория — езерото, лунната светлина, в скута ми, отметнатата ти назад глава, чувственото изражение на лицето ти. Като че ли си част от тази гора завинаги. Част от единение. Изначалната Земя и изначалната Жена. Луна и вода. Като в древните легенди...

— Какви легенди?

Той се затвори в себе си. Сякаш се вгълби в мислите си.

— Бих искал да съм художник тогава щях да те уловя и ти щеше да останеш така, завинаги на ръба. Платното е толкова неподвижно в средата все пак, не мислиш ли? Ще се заема с фона. Ще направя промени. Дърветата са живи, растящи в средата...

Какво ѝ говореше той? Далечният, усамотен, горски човек? Звучеше повече като художник или поет. Беше суров, страстен на вид мъж... но романтик?

Кой би помислил?

Виктория му хвърли ироничен поглед:

— Сигурен ли си, че нямаш нещо ирландско в себе си?

Смехът му излезе тихо от гърлото. Вибриращата вълна я заля. Тя откри, че мъжкият смях предизвиква приятно чувство, когато погъделичка кожата ти.

Пръстите обикаляха около гърдите, които до сега целуваше.

— Аз ще стана ирландец, когато тези камъни станат, момиче.

Тя се изкикоти и поклати пръст.

Той ѝ намигна.

Усмивайки се, Виктория се изви към него. Ръцете ѝ се заплетоха в дългата му коса.

— Мисля, че ти ще се окажеш доста буен.

На бузата му се появи трапчинка. Акцентът му стана забележим:

— Само ако и двамата сме големи късметлии, Виктория.

Тя се разсмя отново. Шегите му с лекота я караха да се чувства неловко, но след това той винаги знаеше как да я утеши.

Привлече я по-близо до себе си, ръцете му се плъзнаха нагоре по гърба ѝ. Постава устни точно под гърлото ѝ, по средата на ключицата. Разтвори уста на това място, и движенията на езика му я накараха да изтръпне. Усещанията се разпростряха по цялото ѝ тяло.

Внезапно той без усилие я повдигна до студения парапет на верандата.

— Не се притеснявай, възнамерявам да те топля.

Доста еротично обещание от мъж. Хареса ѝ.

Две силни ръце държаха дупето ѝ, разтривайки го нежно. В ума на Виктория просветна мисълта, че някои намерения на Къркпатрик не са много нежни. Той беше твърде суров човек за това.

Тя си помисли, че ако преценката ѝ е правилна, той ще бъде възхитително грубоват.

Надяваше се този единствен път, в който щяха да са заедно, да получи възможност да опита от този вид дива страст. Тя никога не я бе изпитвала преди. Първичен секс.

Веднъж беше гледала продукцията на Тенис Уилямс играещ в „Съмър сток“. Продукцията не бе нито добра, нито лоша, с изключение на главния актьор. Той беше грандиозен. Горещ, с южняшки чар, със здрави бедра, ленива походка, пръскащ тестостерон във всяка сцена. Ефектът от продукцията я държа под напрежение до късно през нощта.

Въпреки че не бе горещ като южняшкото момче, Къркпатрик беше от същата категория.

Босоног, с избелели дънки и прекалено износена фланелена риза, мъж, излъчващ топлина.

С ръцете му от двете си страни, с дланите му вмъкнати под колана на панталоните ѝ, обгърнали закръглените полукълба на задничето ѝ.

Върховете на пръстите му притискаха гъвкавата плът. Вмъкна ги надолу докато тя почти седна върху тях.

След това устните му потъркаха нейните напред-назад, а дъхът му бе сладко ухание на ябълково вино.

Простите движения бяха толкова еротични и толкова Къркпатрик.

Тя вдиша дълбоко, една накъсана глътка въздух и се опита да продължи още.

Беше напълно нова ситуация за нея.

Обикновено тя бе много агресивен партньор, но сега бе прехвърлила топката в неговата половина, така да се каже. Беше негова работа да ѝ я върне обратно.

По неизказано споразумение той имаше правото да определя темпото. Тя го прикани да продължи.

Той си играеше с ъгълчетата на устата ѝ, след това пое долната ѝ устна между зъбите си и я засмука. Направи същото и с горната — точно в този миг пръстите му се извиха нагоре между полукълбата на седалището ѝ и се плъзнаха по цепката.

Тогава започна да ближе горната ѝ устна, езикът му си играеше с гъвкавата пълнота. Чувството беше невероятно. Удоволствието я заля. За да удължи усещането Виктория се изправи на парапета, извивайки се срещу пръстите му.

Накланяйки се напред тя сви устни и изпусна струя хладен въздух, която се разля от едната страна на главата му, около и над ухото му. Тогава тя промени дъха си, изпускайки направо от диафрагмата, една страстна милувка по гърлото и меката част на ухото му.

Той потръпна в ръцете ѝ.

Беше вълнуващо преживяване, груб и уравновесен мъж като него да трепери от желание. Когато тя гризна ухото му, езикът ѝ се стрелна игриво в отвора. Влажно малко гъделичкане.

Той потрепери отново.

— Имаш ли Ахилесова пета? — Гласът ѝ не бе по-висок от шепот.

Той все пак я чу.

— Въпросът е — той говореше на гърдния ѝ кош, като потъркваше брадата си по закръглените ѝ гърди — ... доста спорен. — Заедно с това загадъчно обяснение, той пое гърдата ѝ в устата си и засмука усърдно изпъкналото връхче.

Виктория се повдигна нагоре, стонът ѝ на удоволствие потвърждаваше движенията на ръцете му под себе си. Ръбът на дланта му се плъзгаше по гънката на седалището ѝ, очертавайки линията между полукълбата.

Виктория замръзна за момент, изненадана от еротичния жест.

— Оо..., ммм...

Той се усмихна срещу зърното ѝ, търкаляйки изпъкналото връхче между зъбите си.

Същата мисъл отново проблесна в ума ѝ:

Къркпатрик е много опитен. Тя си представи, че правенето на любов с него ще е изключително. Наистина, направо секс за напреднали. Удовлетворяващ и изпълнен с чувственост. Вещите му движения показваха опитност. *Къде ли е бил преди да дойде в тази гора?*

През времето, докато беше тук, тя не успя да открие никаква информация за него. Най-близкият град беше на десет мили разстояние и там изглежда никой не знаеше нищо за него. Тя ходеше в

града поне веднъж в седмицата за припаси и за да посети местната детска градина.

На няколко пъти бе станала обект на прикрити и любопитни погледи. Естествено, хората от Нова Англия — особено от провинцията — като цяло са затворени, изключваха външните лица и не се доверяваха лесно.

Обикновено това отнемаше тридесет години.

Тя беше тук само от три месеца.

Имаше само един човек в града, който можеше до известна степен да определи като приятел. Кати Беринджър притежаваше няколко прелестни викториански магазина. Беше видяла по-големия магазин на Кати в Бенингтън по-рано, така че си отбеляза да посети по-малкия в местното градче. Кати често идваше в магазина в долината, тъй като това беше първото ѝ място за бизнес. Разговорите им бяха приятелски, макар и кратки.

Единственият отговор, който получи някога от Кати беше изненадата ѝ, че пребивава в такова примитивно обкръжение. Това беше определение на Кати, не нейно — Виктория мислеше, че мястото е прекрасно.

Свободната ръка на Къркпатрик обгърна талията ѝ и я изтръгна от мислите ѝ. Той умело разкопча горното копче на късите ѝ панталони, и смъкна бързо ципа.

Той погледна надолу към разтворената дреха, където тъмните ѝ къдрици блестяха. Бяха хлъзгави от роса.

— Не мога да опиша нещо по-пленително...

Скоро пръстите му се заплетоха в малките къдрици и потънаха в топлото меко хълмче. Масажираше твърдата плът. Ръката му стана хлъзгава от влагата. Дланта му се притискаше към срамната ѝ кост, масажираше я с кръгови движения, докато пръстите му продължаваха да я гаят.

Виктория улови широките му рамене. Слаб вятър охлади врата ѝ, но останалата част от нея гореше.

Той доближи пръсти до устата си и облиза вкуса ѝ от тях. На лунната светлина тя можеше да види разширените му мъхесто зелени ириса и блестящото желание в тях. Сърцето му биеше срещу нейното като вълна от енергия, която увеличаваше желанието ѝ за него с всяко нарастване на пулса.

Преди да разбере, той издърпа панталоните ѝ надолу по краката ѝ и ги хвърли на дъсчения под. Тя стоеше на парапета с нищо друго върху себе си, освен разтворената риза и лунната светлина.

Къркпатрик седна обратно на люлеещия се стол. Допря ръце и събра палците си един срещу друг. Той улови погледа ѝ и се загледа в очите ѝ.

Виктория дишаше учестено, устните ѝ се разделиха леко. *Защо спираше? Какво щеше да направи?*

Той започна да се люлее напред-назад на стола. Бавно. Очите му не се отделяха от нейните. Палците му почукваха в същия ритъм.

Втрещеният му поглед я изгаряше.

Тя се чудеше какво е причинило това напрежение в него. Страст? Гняв? Или това бе начинът, по който обикновено правеше любов?

По същия начин той правеше своите мебели.

Тя бе наблюдавала работата му. Когато работеше той даваше всичко от себе си. Тя предполагаше, че това е неразделна част от творческия характер. Виктория никога не беше мислила за това, докато изгаряше от желание по тялото му.

Къркпатрик не правеше никога нищо половинчато.

Тя преглътна докато той продължаваше да я пробожда с горящите си очи.

В тишината на нощта сексуалното напрежение се покачваше с всяко движение на стола.

— Разтвори си краката.

Тя ахна леко. Вярно, сама се бе поставила в това положение. Не беше срамежлива, но никога не се бе излагала на показ.

С погледа му, вперен в нея, тя почувства необясним срам. Прочисти гърлото си:

— Аз..., о, аз...

Линия набразди лявата част на лицето му, придавайки му невероятно закачлив вид. С променен глас той ѝ каза още веднъж:

— Престани да ме гледаш учудено и си отвори краката г-це Виктория.

И така тя го направи.

А той все още само я наблюдаваше.

Тя съумя да запази самообладание, несигурна за това как ще я види — наистина ще я види — по този начин.

Той събра ръцете си допирайки пръсти и подпря брадичката си. Люлееше се на стола бавно. Виктория броеше *скърцане... пауза... скърцане* на извитите краища по дървения под.

Звукът беше странно хипнотичен.

Постепенно той погледна нагоре към нея и срещна смутения ѝ, но все пак смел поглед.

— В началото ти дойде при мен да се скриеш, Виктория. Но сега не се криеш. Дори тук, в средата на гората, ти трябва да покажеш себе си в крайна сметка.

Тя го погледна сериозно.

— Това, в което трябва да си сигурна е, че хората разкриващи себе си в живота са тези, които наистина могат да оценят гледката.

Бузите ѝ пламнаха от възмущение.

— И какво е всичко това? Един от уроците на живота от мъдрия дърводелец? — Ръката ѝ посегна да вземе панталоните. — Ти никога не си имал намерение да спиш с мен, нали?

Ръката му се стегна около китката ѝ, и я спря.

— Не, по дяволите.

Секунди по-късно той вече беше свалил ципа на дънките си. Еректиралият му член стърчеше през отвора. Дълъг, дебел, твърд. Вената отстрани пулсираше — ритъмът ѝ напомняше за люлеенето му.

Тя застана пред него.

Лунната светлина улови блестящата влага появила се на главичката. Той беше привлечен от нея повече, отколкото показваше поведението му.

Тя го пожела повече от преди.

Ръката му прихвана кръста ѝ, и я повдигна. Тогава той внезапно спря.

— Както изглежда ще трябва да се оставя изцяло в ръцете на съдбата и да ѝ се доверя, а това се отнася и за теб. Предполагам, че си подготвена за това, което предстои?

Тя преглътна и кимна кратко.

— Ами ти?

Той изсумтя.

— Ти сериозно ли? Аз живея като девствен монах тук.

Без повече обяснения, той потъна рязко в нея. Прониза я. *Влезе дълбоко.*

— Дънкан!

Виктория рядко използваше първото му име. Предполагаше, че това е нейния начин да запази дистанция помежду им.

Е, сега нямаше дистанция помежду им.

Дори милиметър.

— Да, Вики, аз съм тук — ниският му глас галеше ухото ѝ.

Успокояващо. Горещо.

Той се раздвижи с тласъци в нея. Дълги добре премерени удари като люлеенето на стола. Нагоре-надолу. Навътре-навън. Изпълни я така съвършено, че тя потрепери. Не в освобождение, а в одобрение.

Той беше прав, след фиаското с Ронком, тя се бе откъснала от всичко в живота.

Беше изгубила пътя си, достойнството си, желанието си. Беше прекарала дълги часове, питайки се какво се бе случило в тази провинция. Беше ли Ронком истинския символ на капитализма през двадесет и първи век? Или това просто бе лошо поколение. Натам ли отивахме ние? Как нещата се бяха обърнали по такъв ужасен начин?

Може би Ронком бе изгубил пътя си, също както нея осквернена от мъже, чийто егоизъм не познава граници? Тя вярваше на това общество, вярваше в силата на доларите. Доларите, които са посветени на думите „Ние вярваме в Господ“. Тя вярваше, че думите са сложени там, за да покажат, че любезността е наш постоянен партньор — нашата по-голяма съвест в общество, което изглеждаше построено на принципа, че печеленето на пари е причина за съществуването.

До този момент тя не осъзнаваше колко дълбоко са повредени нейните фундаменти в този „прост“ бизнес свят, постигащ компромис единствено миля след миля на финансовите метрополиси, това море от мегалитни Ронком-и. Какво се случваше с душите на тези корпоративни лидери? Дали те някога са имали души?

Или те са една армия от енергични хора, картонени заместители, които хвърлят в лицата ни афишите на това, което трябва да бъдем? Не получават заплащане за своята човечност. Но тогава кой? Изкривени думи, евфемизъм до евфемизъм.

Отвореното беше затворено.

Печалбата беше загуба.

А благоприличието беше удавено, а последното му издихание подпечатано от „Още“.

И така, Къркпатрик бе прав.

Беше дошла тук, за да се скрие.

И някак си беше открила себе си в мъжа, който създава живот с ръцете си.

Това беше начин, по който бе построена тази общност.

Можеше ли да намери тази идеалистична част в себе си отново в него и начина му на живот? Тя не знаеше. Но се чувстваше жива отново.

Той се чувстваше жив.

И толкова добре. Всичко в него бе добро. Кой бе той като личност, начина му на живот, енергията, която влагаше във всичко, което правеше.

Той е дърводелец, типичен американски мъж. Уникален в същността си. Сигурен в своите убеждения. Носеше своето шотландско наследство със себе си и никога нямаше да го продаде на Бруклинския мост...

Къркпатрик се надигна към нея, силно и бързо като приливите и отливите, които идват към нашите брегове по море към блестящия океан.

Започна да я люлее.

Назад и напред той движеше стола изпъвайки и свивайки мускулестите си бедра. Дишането му беше силно, челото му блестеше от пот. И все пак тя знаеше, че Къркпатрик ще остане на курса. Той беше човек, който би водил всяка битка до края.

Движенията на стола усилваха тласъците му, добавяйки дълбочина, добавяйки удоволствие. Виктория стенеше, целувайки го по устата. Прекрасна, дълбока целувка. Той щеше да я заведе до дома ѝ.

Той се раздвижи вътре в нея. Можеше да почувства пулсирането му. Залюля я по-бързо. Тръпки разтърсиха тялото ѝ.

— Дънкан, моля те, моля те...

— Това, което искаш трябва да дадеш първо на себе си — прошепна той дрезгаво.

— Не знам какво имаш предвид.

Улови китката ѝ и придвижи ръката ѝ до мястото, където се бяха съединили.

Тя го погледна със замъглени очи, не беше сигурна какво иска от нея.

Пръстите му се увиха около нейните, водеше ги към цепката, която се плъзгаше около него, срещу него, докато той се движеше навън-навътре.

Добавеното триене в комбинация с неговите движения и усиленото люлеене я изпрати на върха.

Извика от освобождението, удоволствието я обхвана, контракциите ѝ се стегнаха около преплетените им пръсти. Около неговия ствол.

Къркпатрик усети нейния оргазъм и едва тогава потърси своето собствено освобождение. Притискайки я към себе си, той се изля горещо и силно в нея.

Тя се отпусна напред, а той се облегна назад на стола, изтощен и останал без дъх.

Луната беше високо над езерото. Жабите квакаха, щурците свиреха, дъхът на Къркпатрик свистеше като лек бриз.

Те останаха безмълвни, попиващи нощта и случилото се между тях. Двама непознати, които бяха станали приятели и сега бяха любовници.

— Остани през нощта с мен — устните му лениво си играеха с меката част на ухото ѝ. — Ще ти направя палачинки сутринта.

Виктория мълчеше. Усложненията бяха последното нещо, от което се нуждаеше.

— Не мога. Не е за мен да остана през нощта, Къркпатрик. Казах ти.

Той издиша тежко:

— Това е, за да ме изтриеш от съзнанието си, нали?

— Да.

— В такъв случай си права. Тогава не оставай. Но все пак можеш да дойдеш и ще направя палачинки сутринта.

Тя се разсмя. Той винаги имаше удивителната способност да казва точните неща в точното време. Не бяха много мъжете, които можеха да направят това.

Той се усмихна надолу към нея.

След това започна да я люлее отново.

Бавно и спокойно.

Следващата забележка на Виктория заседна в гърлото ѝ. Тя го почувства как се втвърдява в нея.

— Дънкан? — Гласът ѝ излезе несигурен и тънък.

— Ммм...

— Казахме веднъж, Дънкан. Веднъж.

Сексапилната усмивка беше като на шотландски разбойник.

— Това не се брои като отделен случай, г-це Виктория. Не съм излязъл още. — Той се раздвижи вътре в нея, подсилвайки твърдението си.

Виктория изсумтя — после си пое въздух, когато той набъбна напълно, прилягайки ѝ стегнато.

— Този път — мърмореше той дрезгаво, — ще го направя за теб.

И не само той.

Той я наблюдаваше над рисунката и я виждаше през прозореца си. Вратата на хижата се отвори, после се затвори. Почака няколко минути. Вратата се отвори отново. Тя се разхождаше отвън и направи полукръг около езерото, преди да се върне обратно.

Наблюдаваше я докато вратата се затвори, тогава взе отново скицата. Утре започваше нов проект. Днес щеше да приключи първоначалните си планове. Рисунката щеше да бъде повърхностна, щеше да позволи вдъхновението да го води докато приключи работата си.

Едва през късния следобед Виктория най-накрая направи своята обиколка на езерото.

Отново и отново, тя се опитваше да проведе диалог със себе си по време на обиколката си до отсрещната страна на гората. Не отиде на другата сутрин за палачинки.

Или за нещо друго.

От една страна не беше сигурна дали Къркпатрик бе сериозен за предложението.

Дори и ако той бе, не беше сигурна, че трябва да приеме.

Само веднъж му беше казала, че трябва да го изтрие от съзнанието си.

Но той не беше извън него.

В действителност, тя не можеше да спре да мисли за него. Начинът, по който чувстваше плъзгането му срещу нея, вътре в нея. Неговият мускусен чист аромат. Несравнимият начин на допира му, когато той я обгърна с ръцете си.

Тази сутрин бе излязъл на верандата, и седна на същия стол, на който правиха любов предишната нощ, с огромна чиния с палачинки. Чинията балансираше несигурно в скута му.

Размерът на купчината показваше, че е направил допълнително за нея.

Тя всъщност бе излязла веднъж, но се върна.

Просто не се реши да измине цялото разстояние до другата страна.

И така Къркпатрик изяде самотната си закуска на верандата. През цялото време той нито веднъж не погледна към хижата.

В средата на следобед Викториа най-накрая се убеди, че е глупаво да се държи така. Той означаваше нещо за нея. Заниманията им през миналата нощ бяха изпускане на пара — люлеенето не бе угасило огъня.

Точно обратното. Имаше чувството, че са хвърлили бензин върху пламъците.

Накрая призна пред себе си, че все още жадува за него — дърводелеца и жаждата ѝ трябваше да бъде угасена още веднъж, за да бъде задоволена. Всъщност точно сега тя вървеше право срещу неговата хижа край езерото.

Къркпатрик се намираше от тази страна, рендосваше и режеше дърва. Зелената му тениска беше простряна на тънкия клон на едно дърво.

Извън полезрението му, тя използва възможността да го проследи как работи.

Капчици влага се търкаляха по мускулестия му торс, очертаваха равнини и извивки, блестящи от пот и усилената работа. Сините дънки се впиваха в слабите хълбоци и твърдите му бедра, когато се навеждаше напред за всеки удар от трудоемката му работа.

Той се изправи внезапно и отметна коса назад от очите си. После изтри влагата от челото си с опакото на ръката си. Къркпатрик не се обърна назад, но знаеше, че тя е там.

И не изглеждаше изненадан.

— Почти приключих. Готов съм след минута — гласът му беше еротичен, с груб тембър, който само някои мъже добиваха, когато извършваха физически труд.

От всякакъв вид.

Мъжът поваляше дърветата, режеше и рендосваше сам. През цялото лято Виктория го бе наблюдавала как ги прекарва с пикапа си извън гората. Обикновено му отнемаше ден, понякога два, за да получи специфичните качества на дървесината, от които се нуждаеше.

Тя продължаваше да го следи. Още веднъж той се наведе над дългото парче дърво, този път следвайки посоката на растежа, с електрическия „Сандър“, който използваше. Виктория разпозна дървото. Той й беше казал, че е за кабинета, в който работеше местния лекар. Произведението бе изработено от черешово дърво. Бе прекарал стотици часове в проектирането и направата му.

След един последен силен удар със „Сандър“-а, Къркпатрик прокара длан по дъската. Работата му беше безукорна и той се гордееше с това, което вършеше.

После се протегна за тениската си закачена на клона и я праметна през рамо. Явно чакаше тя да каже нещо.

Но, изглежда, всичко, което можеше да направи бе да стои и да се вира в него. С широко отворени очи. Не бе сигурна какво да каже...
С изключение на това, че го желае още веднъж.

Миналата нощ на люлеещия се стол той я бе държал с часове. Пазеше топлината ѝ от нощния бриз...

Защото тя не бе влязла вътре за през нощта.

Защото тя не можеше да пренебрегне себе си и да остане в сигурните му успокоителни прегръдки.

Тя се изплъзна, когато той най-накрая влезе вътре, за да вземе одеяло за тях.

Страхливо бягство. Но чисто. За двама им.

Прокара нервно дланите си надолу по предната част на бедрата си.

— Ти беше прав, Къркпатрик.

Той я дари с крива усмивка.

— Винаги съм прав. Но какво точно имате предвид, г-це Виктория?

Много пъти, когато го наречеше Къркпатрик, той й отговаряше с г-ца Виктория. Не беше сигурна защо, но очите му винаги танцуваха от удоволствие. Въпреки че се познаваха цяло лято и бяха прекарвали нощта заедно, тя не се решаваше да го нарича Дънкан.

Дънкан беше твърде близо, твърде лично. Дънкан беше име, което тя винаги щеше да харесва.

Беше ли го нарекла така снощи във вихъра на страстта? Не можеше да си спомни.

Мъхесто зелените му очи я огледаха от главата до голите крака.

Поради някаква глупава причина тя се опита да скрие големия си пръст зад левия си глезен. Ъгълчетата на устните му се повдигнаха интимно и замечтано — като че ли действието й беше разкрило нещо за нея. Нещо, което той харесваше.

Тя стоеше изправена и прочисти гърлото си:

— Трябваше да остана през нощта.

— Наистина? — провлече той и избърса гърба си със свитата на топка тениска. — И защо?

Виктория вирна брадичката си. Той никога не правеше нещата лесни.

— За да видя дали хъркаш, Къркпатрик.

Той се изсмя ниско, сладко. Очите му бяха пълни с огън.

— Защо искаш да знаеш?

— Хъркането ще развали магията — ще те изличи от съзнанието ми. Нещо такова — тя кършеше пръсти.

Той повдигна вежди.

— Каза ли магия?

Може би отиде твърде далеч. Преглътна.

— Е, в известен смисъл.

— В известен смисъл — той метна тениската на рамото си и започна да пристъпва към нея. От решителността изписана на лицето му разбра, че разговорът е приключил.

— Да.

Твърдото му изражение й показва, че помни всеки нюанс от предишната вечер. Всяка тръпка. Всяка въздишка.

Тя се закле, че може да почувства топлината на тялото му, когато той се приближи.

— Да?

Той я облегна право на работилницата. Точно срещу една перфектно рендосана кленова маса.

— Да, по дяволите.

Той погледна надолу към дългата пола от жоржет, която си беше сложила днес. Свободна, люлееща се материя, която изглеждаше по-скоро ефирна. Виктория я харесваше, защото я караше да се чувства толкова лека, обичаше усещането на коприна, носеща се свободно около краката ѝ, когато върви. Караше я да си мисли за екзотични места, където островния бриз си играе с невероятно интересни жени, жени, които, за разлика от нея знаеха как да направят мъжете роби със своята магия...

Не е зле за пола, купена от евтин магазин.

Къркпатрик изглежда усети настроението ѝ, и погледа му стана страстен.

Безмълвно, ръцете му прихванаха талията ѝ в здрава прегръдка. Преди тя да успее да мигне, той без усилие я повдигна на масата.

Виктория падна върху гладкото хладно дърво. Също както палмово дърво повалено от вятъра.

Къркпатрик плъзна ръце под копринената тъкан на полата и плавно свали бикините ѝ надолу по краката. Пръстите му се движеха по кожата ѝ като разтопено масло.

Чувството беше прекрасно. Той се чувстваше добре, когато ѝ на нея ѝ беше добре.

Виктория се повдигна на лакти, когато той я покри.

— Не е ли нахално?

— Не мисля. — Той хвърли бельото ѝ през рамо и разкопча дънките си.

— Хмм.

— Между другото... — Той бавно плъзна закопчалката на ципа по металните зъби. Сантиметър по сантиметър тъмната му кожа се разкриваше пред нея — и тогава видя чудесната твърда дължина на мъжествеността му. — За да бъда честен, относно желанието ти да ме заличиш от съзнанието си, трябва да ти кажа нещо...

Тя отдели очи от очарователната гледка и срещна пронизващия му поглед пълен с неспокойно любопитство.

— И какво е то?

— Не хъркам, Виктория.

С това признание, той я дръпна силно към себе си.

Спорът беше прекъснат от първия бърз тласък.

Твърд и уверен като ръцете на дърводелец.

Тя го почувства вътре в себе си... плъзгащ се навън-навътре... оттегляше се и триеше главичката на члена си по клитора ѝ... потъваше в нея отново... и отново... и отново... докато цялото ѝ внимание се съсредоточи в проникването и тласкането... но той бързо се отдръпна, сменяйки позата... устните му се плъзнаха между краката ѝ... езикът му ближеше, рисуваше...

... тя беше толкова мокра, че навлажняваше лицето му... извика името му... той се премести отново... сега навлизаше с максимална дълбочина... беше толкова силен, толкова твърд... мъжествеността му се намираше във влажните ѝ гънки... тя се протегна към него, но устата му заработи отново върху нея... зъбите му драскаха чувствителната кожа... изпращаше студен въздух върху нея... сгорещяваше я... докарваше я до ръба на забравата... отново и отново... спря само за да промени позата

... тласна се в нея отново... тя искаше да изкрещи... тя крещеше...

ВТОРА ГЛАВА

Виктория прекара нощта с Дънкан Къркпатрик.

Държеше я непрекъснато топла, обгръщайки я с тялото си.

Два пъти през нощта правиха любов.

Тя не беше сигурна, но имаше усещането, че бе тази, която пое инициативата при сблъсъка, който както при предишния бе изпълнен с дива експлозия от страст.

На следващата сутрин ръцете му направиха напразен опит да я задържат на матрака, когато тя скочи от леглото.

Не си казаха нищо, докато тя се обличаше.

Къркпатрик се обърна по корем и скри главата си под възглавницата.

По-късно следобед той я потърси. Тя стоеше в малката стая отпред.

Почука на дървената рамка на вратата, независимо че си помисли, че Виктория си дава вид на жена, която чете книга. Стоеше на една страница вече тридесет и пет минути.

Мислеше за него.

За интимностите с него.

Начинът, по който я докосваше. Безмълвното благоговение на милувките му. Усмивката, с която я дари след втория път, когато правиха любов...

Тя се опита да изглежда равнодушна, когато го забеляза да стои до вратата. Естествено сърцето ѝ биеше лудо. Желаше го от първия ден на запознанството им.

А може би несъзнателно и от преди това.

Желанието е фантастично чудовище, нали?

Сега, когато бе спала с него, просто го гледаше, мислеше за него, искаше да опита отново.

— Заета ли си?

— Не, не. Просто чета. — Тя избута назад кичур от косата си. Който за съжаление не беше там, откакто се подстрига късо.

Ръката ѝ увисна във въздуха.

Къркпатрик забеляза това естествено. Тайнствената му усмивка ѝ го показва.

— Имаш ли нужда от нещо? — Лицето ѝ незабавно пламна от двусмисления ѝ избор на думи.

— Не мисля, че мога да отговоря на това — изсмя се той. — Освен да ти предложи да дойдеш с мен днес.

— Какво?

— Започвам нов проект и трябва да си набавя малко дървен материал, Виктория.

Къркпатрик никога не ѝ бе предлагал да отиде с него да търси дървета. Знаеше, че е много придирчив към дървесината, която използваше. Беше любопитна за това как той я подбира.

— Бих искала да видя това.

— Наистина ли? — Очите му бяха изпълнени с веселие.

И Виктория знаеше защо.

— Просто поисках да видя няколко дървета, нали?

— Аха.

— След като ме помоли да дойда с теб.

— Аха.

Тя затвори книгата и я остави на масата до нея.

— Е, мога ли да дойда така?

Преценяващият му поглед я обходи цялата. Тя носеше панталони и тениска.

— Зависи от теб. Мисля, че си добре — идваш и отиваме, но може да поискаш да се преоблечеш с дълги панталони, за да покриват краката ти за защита.

— Добре, дай ми една минута.

Той кимна.

— Ще се видим при трактора.

ТРЕТА ГЛАВА

Виктория наблюдаваше линията от дървета, покрай черния път докато Къркпатрик маневрираше с трактора през гората.

Беше прикачил ремарке на задната му част. Намираха се дълбоко в девствената гора следвайки черния път.

Тя седеше между разтворените му колене, балансирайки несигурно. За да запази позицията ѝ, Къркпатрик я придържаше с лявата си ръка докато управляваше.

— Какво търсим?

— Това е специален избор. Нуждая се от правилния вид дървесина.

— И какъв вид би могла да бъде тя?

— Видът, който се обработва със страст.

— Видът, който се обработва със страст. Я-С-Н-О, ама съвсем ясно.

Той я сбута с коляно по дупето и тя подскочи нагоре-надолу.

— Знаеш... обработваш го със страст... също както миналата нощ. — Потърка брадичката си във врата ѝ.

Топлината на дъха му я погали. Виктория трепна леко. Не приличаше на мъж правещ подобни неща — така че когато го правеше резултатите бяха въздействащи. Дърводелецът доказваше, че е сладострастник с всичките си правилни, и необработени ръбове.

Къркпатрик се облегна напред на волана сякаш се вслушваше в невидимите сигнали от дърветата. Виктория започна да се смее.

— Какво? — обърна се той към нея с усмивка.

— Да не си по някакъв начин в контакт с гората?

Смехът му стана дълбок.

— Ще се изненадаш. — Той щипна меката част на ухото ѝ, зъбите му ухапаха крайчеца и леко дръпнаха.

Сърцето ѝ прескочи. Мястото между краката ѝ затуптя. И се навлажни.

За да отдаде заслугите на патентованото си „търси и намери“, той спря трактора неочаквано и изгаси двигателя.

Виктория го погледна въпросително.

— От тук ще вървим пеша.

— Това ли е мястото? — Тя разпери ръка във въздуха. То изглеждаше като всяко друго, през което бяха преминали. Дървета, храсти, гора.

— Да.

— Хмм. Добре.

— Можеш ли да слезеш или да те повдигна?

— Мисля, че мога.

Къркпатрик се облегна назад и спокойно започна да я наблюдава как слиза. За да прекрачи крака му, нейният трябваше де се плъзне по цялата дължина на бедрото му. Лек блясък освети очите му, но както обикновено той остана сдържан.

Единствения път, когато го беше виждала несдържан беше когато правеше любов. Имаше толкова много страст в него...

Виктория се справяше със слизането доста добре, въпреки страстните си мисли — докато не осъзна, че е на грешната страна. Кракът ѝ замръзна във въздуха, висящ на около крачка.

— Предполагам, че трябва да се обърна.

— Да.

— Аз просто... ох! — Преди да каже още една дума той ловко я повдигна и я завъртя във въздуха.

Дънкан Къркпатрик беше много силен мъж.

— Добре ли е така? — Устата му се намираше само на сантиметър от нейната.

Виктория се втренчи в него. Той беше Марлборо мъж — много дим, но без цигари. Още докато се опитваше да разбере логически какво в него разтапяше и изгаряше женската ѝ същност, с болезнени пламъци от сорта на „трябва да го имам“, тя знаеше, че няма да успее.

Но тялото ѝ разбра.

Да, то действително разбра.

Виктория изтри влажните си длани в дънките си.

— Е добре, г-н Бъниън и сега какво?

Той скочи долу след нея, работните му ботуши предизвикаха облачета прах.

— Сега, г-це Виктория, ще ходим.

Ходене? Сякаш никога не беше чувала нещо подобно преди.

— Нали знаеш... това е когато използваш двата си крака, разделяш ги, и триеш бедрата си назад и напред едно срещу друго. — Той наклони глава. — Нещо като това, което направи миналата нощ, но без навеждане и без силни стонове.

Тя остана с леко отворена уста. А бузите ѝ пламнаха от доста точното описание.

Хванал вързоп с инструменти, той улови ръката ѝ и смело я поведе в гората. Нейните маратонки и неговите работни ботуши проскърцваха над борови иглички, окапали листа и корени. Звучите бяха някак си успокояващи.

Точно отпред един паднал клон блокираше пътя им.

Къркпатрик коленичи пред него. Листата бяха още живи, явно клонът беше паднал скоро.

— Повалено е от светкавица миналата нощ.

Виктория се огледа наоколо.

— Не изглежда да има много щети от бурята.

— Не. Само този клон засега. Хубав здрав клон... — Той придвижи ръката си благоговейно по кората. — Остани тук за малко, аз ще откърша няколко от тези малки клони.

— Ще ги вземеш за твоя проект?

— Ще ги взема, но не за проекта. — Той се протегна за вързоп си. Извади кожени работни ръкавици, очила и малко мачете, и започна да сече клоните и да маха листата.

Виктория коленичи, за да наблюдава работата му, внимавайки да стои далеч от обхвата на мачетето.

— За какво ще ги използваш?

Той се поколеба.

— Рамки за снимки, може би. Добре резбовано дърво.

Тя сподави смеха си. Това беше последното, което очакваше да чуе.

— От всички неща защо точно рамки за снимки?

— Този клон е откъснат от неговата майка-дърво. Отделено от дома си, така да се каже. В следващия си живот може да събере снимки на семейства и близки. Да, ще изглеждат чудесно — отбеляза той разсеяно. — Това е перфектния преход.

Виктория го погледна косо.

— Къркпатрик, нека перифразирам, ти просто... искам да кажа, звучиш така сякаш в дървото има душа и тази душа ще продължи да живее в нещата, които ти правиш. Прекалено дълго си живял тук сам, не мислиш ли?

Той спря и я погледна косо през рамо.

— Понякога трябва да направиш каквото чувстваш за правилно, Виктория.

Тя се шегуваше. Но за него не беше сигурна.

— Не може в действителност да вярваш, че дърветата имат души.

Той сви рамене.

— Това не е ли по-скоро нещо шотландско в теб, Къркпатрик?

Той ѝ намигна през очилата.

— Знаеш ли, ти непрекъснато ме учудваш.

Очите му срещнаха нейните. Зелени като листата наоколо. Ясни и сериозни.

За какво мислеше той? — чудеше се тя — както много пъти през това лято. Толкова ѝ приличаше на гората, осъзна тя. Тъмен понякога. Дълбок. *Лесно бе да се потопиш...*

Мислите ѝ бяха прекъснати от тънко цвърчене. Виктория подскочи:

— Какво беше това?

Къркпатрик се засмя на реакцията ѝ. Сякаш с това и казваше — *какво да очакваш от градско момиче.*

— Не знам, Виктория. Нека да видим.

Той внимателно повдигна клоната, който сечеше досега. Мъничка светлокафява космата топка с ленти от черно, бяло и кафяво лежеше приклепена по гръб отдолу.

— Това е катерица — засия Виктория. Беше влюбена в тези малки същества още преди да дойде в гората на Къркпатрик. В ранния следобед те лудуваха по дървения покрив на хижата. Бяха много сладки същества. Тези близо до хижата не бяха плашливи изобщо. Виктория си обясняваше това с факта, че той ги хранеше с фъстъци постоянно.

— Е, това е. — Той раздвижи внимателно покритите си с ръкавици пръсти по малкото телце. Кожата беше оголена на няколко

места. — Прикована е от този клон.

— Ранена ли е?

— Не мога да кажа все още — той остави мачетето си на земята.

— Ако не се раздвижи, когато повдигна това нагоре, значи е ранена.

Къркпатрик повдигна края на клона. Катеричката се опита да се изправи сама, но падна.

Сърцето на Виктория се сви.

— Ох, ранена е. Бедното същество. Можем ли да направим нещо?

— Ами зависи от това какво не е наред с нея. — Той внимателно пое катеричката в дланта си. — Изглежда задните ѝ крачета са счупени.

Виктория кимна леко отвратена от вида на висящия крайник.

— Имам медицинска чанта за спешна помощ в ремаркетото. Ще я вземеш ли вместо мен?

— Разбира се.

— Пътят, по който дойдохме, е право през дърветата там — посочи той. — Стой на пътеката и не я изоставяй, разбра ли? Много лесно можеш да се изгубиш тук и... — След секунда добави — идвам с теб.

— Аз мога да отида, Дънкан.

— Идвам с теб. — Той свали очилата и ги остави да висят на врата му.

Върнаха се до ремаркетото. Когато стигнаха там, Къркпатрик постави внимателно катерицата върху седалката и взе чантата за първа помощ. Отчупи малка клонка от близкия храст.

— Какво правиш?

— Ще привържа крака с лента за тази клонка. Не знам дали има и други наранявания, може да са вътрешни. Ако изкара следващите няколко дни, ще оживее.

Той свали ръкавиците си и взе няколко лепенки и ножица от кутията. Разряза лепенката по ширина на няколко тънки ленти, подходящи за тънките крачета.

Виктория наблюдаваше как разделя крайниците. Тези големи ръце бяха толкова нежни.

Катерицата или беше зашеметена, или много наранена, защото не издаде никакъв звук докато той превързваше крака ѝ.

За нула време раираното същество се сдоби с мъничка шина.

— Дано това да помогне.

— По какъв начин ще го задържим?

Къркпатрик се огледа, и погледът му се задържа върху дървената кутия с инструменти на седалката в ремаркетото.

— Ще я изпразня. Това трябва да го задържи докато се приберем вкъщи.

Извади инструментите на седалката и внимателно постави животното вътре. Но не преди да свали ризата си и да направи легло за катерицата.

— Ще поставя блузата си отгоре, така че няма къде да отиде.

— Искаш да се върнем? Става студено, а всичко, което имаш върху себе си е тениската.

— Ще се справя. Защо не седнеш да си починеш тук със Спарки докато аз приключа с онзи клон?

— Спарки?

Той се засмя.

— Приляга му. Бил е там, когато е ударила светкавицата.

Тя завъртя очи. *Спарки.*

— Добре, просто ще седна и ще се наслаждавам на гледката — тя повдигна вежди, докато оглеждаше чудесните му мускули, очертани от тениската.

Той ѝ отвърна със същото, преди да се обърне обратно към гората, и да изчезне бързо между дърветата.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Тътенът от удара на дървото в ремаркетото веднага събуди Виктория.

— Ааа?

— Да, винаги нащрек. Радвам се, че оставих най-скъпите си инструменти тук. Не беше ли веднъж охрана в „Музея по градинарство“ в Бостън?

— Хей, какво мога да кажа? Студен вятър, горещо слънце, шумолене на клони от дървета, птичи песни... Всички елементи са налице, човече.

Той се разсмя.

— Знаеш ли какво ще получиш, когато всички елементи са налице? — той протегна ръка към нея.

Виктория я улови и скочи от ремаркетото.

Той я пое в обятията си. Преди да осъзнае, я притисна, и сложи ръка на гърба ѝ, за да я подкрепи. Пръстите му се заровиха в косата на тила ѝ. Тя улови раменете му за опора.

— Къркпатрик!

Устните му се прилепиха към нейните в закачлива целувка, която накара тялото ѝ да запее.

Ловко я облегна на седалката на ремаркетото.

Виктория забеляза, че кожата му леко блести от физическия труд, който беше вършил. Съжаляваше, че бе изпуснала гледката по рязането на дървото. Беше чудесно да наблюдаваш Къркпатрик, особено когато...

Облечените му в дънки колена се наместиха между бедрата ѝ.

Съблазнителният мирис на карамфил и мускус я заля докато я целуваше зашеметяващо. Ръцете му се плъзнаха надолу по гърба ѝ, и достигнаха заоблените ѝ задни части. Нежно прихвана полукълбата, които прилепнаха за дланите му и я притисна към слабините си.

Беше твърд.

Тя се раздвижи срещу гърдите му. Задъхана.

— Какво... какво правиш?

— Аз... — той хапеше леко шията и раменете ѝ и шепнеше между всяка целувка — проверявам-дали-съм-извън-съзнанието-ти-само.

Виктория простена, щом той потри коляното си на мястото, където се събираха бедрата ѝ. Само мисълта да бъде с него я държеше възбудена през целия ден.

Това, че бе толкова предсказуема не бе особено добър знак.

Но сега беше влажна.

Покри хълмчето ѝ с ръка, дланта му я притисна. Дънките ѝ бяха влажни през тежката материя. Тя бе толкова гореща на това място.

Той повдигна вежда.

— Предполагам, че отговорът е не.

— Дънкан, ти...

Устните му покриха нейните, езикът му търсеше входа на устата ѝ.

Къркпатрик винаги чакаше тя да направи първото движение. Веднъж направила го, той избухваше в сексуална възбуда. Нито веднъж не ѝ беше казал, че я желае. Нито веднъж не пое инициатива.

До сега.

Как можеше толкова страстен мъж да стои далеч от цивилизацията? Какво правеше той през цялото време — дни, месеци, години, когато беше сам?

Тя разтвори широко устни.

Устата му очерта гореща пътека по бузите, челото, шията.

— Какво има? — Дори когато я галеше, той се приспособяваше към настроението ѝ.

— Нищо, наистина... Добре, всъщност има нещо, за което се чудя — какво правиш тук сам през цялото време? Не притежаваш телевизор — не че това непременно е лошо нещо, съгласна съм — но той е прозорец към света. Не членуваш в клубове. Няма ресторанти наблизо. Няма търговски комплекси. Зимите тук са дълги...

Той изглеждаше развеселен от въпроса ѝ.

— Живея, Виктория, просто живея.

— Но... аз не бих могла... искам да кажа, кариерата е много важна. Ако живееш на място като това — личност като мен? Ще трябва да се занимавам с нещо.

Линия пресече челото му.

— Откога се превърна в престъпление хората просто да живеят живота си? Защо не можеш да бъдеш просто Виктория — един човек, който живее? Защо е тази непреодолима нужда да се определяш от работата? Помисли колко нелепо е това! Ти си единствения човек, който може наистина да определи себе си. Никой не е способен да направи по-добра оценка на всичко в теб — защо затваряш себе си в такава тясно определение?

Тя кръстоса ръце на гърдите си.

— Фантастична тирада, но какво за теб?

— Какво за мен?

— Ти не просто живееш тук, както се изрази. Имаш изгодна преуспяваща кариера.

— Не. Не, нямам. Хората идват при мен за това, което искат и аз го създавам. Работата, която върша не ме определя. Напротив — аз определям работата.

— Имаш този лукс, защото имаш творчески талант.

— Това не е лукс, това е необходимост. Трябва да създавам. Това е част от моята същност. Може би е част и от твоята.

— Защо казваш това?

— Ти как мислиш?

Предната част на маратонката ѝ заора в малката купчина пръст под краката ѝ. Два пъти.

— Нямам представа. Звучи така, сякаш мислиш, че трябва да си намеря място и да отида да живея в горите и да правя... какво? Да заровя лице в земята? Аз не съм такъв тъп човек...

— Никога не съм казвал това. Но сега ти го изрече, какъв тип човек си, Виктория? Може би има нещо вътре в теб, което можеш да откриеш в тази гора и да го вземеш със себе си завинаги.

Може би. Тя видя няколко буболечки, които бягаха през пръстта, обезпокоени от нея.

Пръстите му докоснаха брадичката ѝ и повдигнаха лицето ѝ към неговото.

— Аз вземам дърво и виждам нов живот за него. Придавам му различна форма. Това е следващия етап от живота. Ти можеш да направиш същото.

— Ти искаш от мен да бъда дърводелец? — отбеляза тя шеговито.

Той погледна към дърветата.

— Не, не мисля, че Гилдията на занаятчиите е готова за това.

— Много забавно.

Той срещна очите ѝ, сериозен.

— Виж, аз искам да откриеш сърцевината си и да я моделираш през твоето пътуване.

— И какво пътуване може да бъде това?

— Не мога да кажа. Трябва да намериш свой собствен вид гора.

Тя завъртя очи:

— Ама ти сериозно ли?

— Много.

— Стига, Къркпатрик, звучиш като някой древен пророк от времето на Артур или горски...

— *Друид*? — помогна ѝ той. — Това щеше да кажеш, нали?

— Добре, извинявам се, но защо изобщо те е грижа какво правя аз?

— Питаш ме това? — Той изглеждаше засегнат. — Грижа ме е за всички неща, които израстват, Виктория. Когато спреш да растеш, чакаш да умреш. Докато не разкриеш същността си, никога няма да имаш живота, който искаш. Намери това, което резонира в теб и го оправи. След това се върни да ме видиш.

Думите му ѝ я накараха да се замисли. Може би беше прав. Може би.

Това не означаваше, че е готова да се съгласи с него или да започне да му дава пълен отчет за кариерата си.

— Значи ти си древния пазач на нашите гори, за когото слушах толкова много?

— Нещо такова — каза той бавно.

— Знам.

— Затова дойде да ме търсиш, нали?

Тя изсумтя.

— Никога не съм те търсила. Просто те открих.

— Може би аз те открих. — Той улови ръката ѝ. — Както открих онова дърво.

ПЕТА ГЛАВА

И така той я поведе из своята гора.

Познаваше всяко дърво, можеше да идентифицира всеки звук.

Два пъти отидоха до малкото езеро. Познаваше птиците от пръв поглед и ги назоваваше, като ги видеше. Насочваше я внимателно далеч от отровния бръшлян, който растеше край дъбовите дървета, заедно с пълзящите растения.

Виктория осъзна, че това е гората на Къркпатрик. Във всеки един смисъл.

— Притежаваш ли тази земя?

Той се усмихна мистериозно:

— Може да се каже, че съм ѝ попечител.

Челото ѝ се набръчка.

— Имаш предвид нещо като общинско самоуправление?

— Повече като опазване. Но мисля, че това, което наистина искаш да знаеш, е дали притежавам нотариален акт и отговорът е да.

Тя го наблюдаваше с ъгълчето на окоето си, тъй като вървяха заедно. Това бяха най-малко пет декара земя.

Беше ясно, че Къркпатрик е натуралист и като се имаше предвид любовта му към природата, отговорът му не бе изненадващ. Просто тя никога не си го бе представяла като земевладелец. Петстотин акра от девствена горска земя струваше много пари.

И все пак той водеше толкова прост живот...

Но това не беше ли богатство?

Всеки ден ѝ носеше една приятна възбуда, и тиха красота.

В града, понякога трябваше да се насилва, за да се изправи лице в лице с лудницата на работния ден. Тук, в гората на Къркпатрик, всяка сутрин се събуждаше освежена и заредена. Искеше да улови всяка минута от всеки ден.

И така тя прекарваше свободното си време като се грижеше за растенията, береше цветя, аранжираше букети в стари бутилки и кофи. Експлозията от нюанси на сътворената от нея растителната палитра се

разливаше край езерото и превръщаше зелената и синя природа в ярки цветове.

Природата я накара да заобича живота отново.

Разкриването на простата концепция на съществуването, я пробуди за обещанието, което живота ѝ нашепваше, когато за първи път закопня да напусне дома си и да остави своя следа на света.

— Там. — Къркпатрик внезапно спря да върви. — Това е нашето дърво.

Той посочи голям дъб на около двадесет стъпки от тях. Един от централните клони, отрупан с тежки листа, разцепен от стъблото.

— Виждаш ли пукнатината на ствола?

Тя кимна.

— Този клон се нарича издънка. Най-добре е да се окастри, докато е рано. Този расте накриво. Става твърде силен, твърде тежък. Теглото му е причината за отцепването. Могат да се открият много такива на брезите наоколо. Клоните се изкривяват в огромни арки.

— Ах, човек може да направи нещо по-лошо от това да обезчести брезите — отбеляза остроумно тя.

Той се засмя.

— Дори и след първата слана?

— Ох — простена тя.

— Е, какво мислиш? — Той нежно стисна ръката ѝ.

— За дървото ли?

— Да.

Това беше първият път, когато той я попита за мнението ѝ във връзка с работата му. Тя не беше познавач на дървета и му го каза. Въпреки това нейният отговор беше много важен за него.

— Как мога да кажа? — Ръката ѝ лежеше в неговата, топъл приятелски жест.

Той погледна нежно надолу към нея:

— Просто използвай интуицията си.

Виктория наклони глава на една страна, изучавайки дървото.

— Просто ще отидеш и ще вземеш тази издънка?

Той поклати глава:

— Цялото дърво. Изглежда добре и е здраво сега, но следващата пролет ще изгние там, където е разцепено и ще бъде бавна,

задушаваше смърт. Но ако го срежа и излекувам дървото, докато е още със силен дух — от него ще стане чудесно легло.

— Казваш това, за да го одобри дървото ли, Къркпатрик? — засмя се тя искрено.

Закачлива трапчинка се появи на бузата му и акцентът му стана отчетлив.

— Да, искам да го одобри, и защо не? Запазвам същността му и го преобразявам в скъпоценна нова форма. Ще бъде детско легло и ще задоволява всички желаниа.

Виктория обожаваше, когато той говори с шотландски акцент. Игривият начин, по който блестяха очите му. С намек за една възхитителна палава усмивка.

— Добре тогава, казано по този начин... — Тя измъкна ръка от неговата. — Мисля, че няма друго дърво, като това — каза тя с престорен акцент. — Трябва да го вземеш, Дънкан Къркпатрик, и да го избавиш от несправедливата съдба.

— Това е и моят начин на мислене, г-це Виктория. — Той стисна ръката ѝ, за да скрепи сделката.

ШЕСТА ГЛАВА

Няколко дни по-късно Виктория подаде глава в работилницата му.

След като се върнаха от тяхната експедиция за лов на дървета, тя сновеше из хижата си, смятайки че той може би иска да прекара известно време сам. В края на краищата той беше саможив и тя се беше намесила в самотата му достатъчно за този ден.

Въпреки че той никога не я беше карал да се чувства като натрапница.

Точно обратното.

Винаги я посрещаше с добре дошла.

Напоследък те прекарваха повече време заедно. По голямата част много интимно.

Поради някаква причина Виктория стигна до извода, че Къркпатрик се нуждае единствено от растенията, които тя подбираше за разсадника в селището.

— Мисля, че това изглежда чудесно на верандата ти, не мислиш ли?

Той се усмихна на себе си. Чудеше се колко време ще отнеме на цветовете да достигнат неговата част от езерото, да се прострат до неговия дом и да украсят гледката на дните му. Скоро всеки дъх, който поемеше щеше да бъде изпълнен с богати нови аромати... Всеки блясък от нов нюанс на цветовете...

— Чудесно е, благодаря — отговори той с безразличие, без да повдига поглед от дървото, което разглеждаше.

— Чудесно.

Той посочи няколко рисунки върху бюрото си, като повдигна дъската, която режеше.

— Какво мислиш?

Виктория остави саксията, която държеше и тръгна към бюрото. Наполовина пълната торба с инструменти лежеше до няколко молива. Когато приближи към масата, прозвуча слабо цвърчене.

Лицето на Виктория просветна.

— Спарки!

Малката катеричка се намираше на писалищната маса, в малка импровизирана дървена ограда. Произведение на Къркпатрик.

— Изглежда много по-добре.

— На мен го кажи. Критикува всичко, което правя. За такова малко създание има високо мнение за себе си.

Виктория се засмя.

— Кой би си помислил, че катерица ще ти казва какво да правиш, Къркпатрик?

Той се изхили в съгласие.

— Мислех, че иска да излезе от кутията. Пълзи наоколо, и влачи шината след себе си. Цял ден само ми се мота в краката. Бях принуден да направя малко заграждение. Сега ако не хвърлям фъстъци на всеки десет минути, продължава да цвърчи, докато не му дам.

— Не е трябвало изобщо да започваш да му даваш. Изглежда съзнанието на Спарки те води — нали знаеш, както при патетата. Вероятно мисли, че си неговата майка — това наистина заслужаваше една широка усмивка и тя му я даде.

Къркпатрик направи гримаса.

— Погледай и тогава говори.

Тя се подсмихна.

— Е, това е очевидно. Мислиш ли, че ще се оправи?

— Така изглежда. Издръжливо малко човече.

Както бе казал, след десет минутен интервал цвъртенето започна. Виктория се протегна към торбата с фъстъци и подхвърли една на Спарки. Мъничките ръчички веднага го хванаха. Последваха възторжени хрускащи звуци.

Леко прокара пръсти по главичката на катеричката. Имаха подобни прически. Тя се усмихна на себе си. Изглеждаше много кротка.

— Каза, че ще направиш легло от дървото, което отрязва вчера.

— Ммм — каза Къркпатрик с молив в устата, като подбираше дъски и периодично ги маркираше.

Виктория забеляза, че е свалил ризата си. Гърдите и раменете му бяха влажни и блестящи. Краищата на косата му също бяха влажни, и се плъзгаха по шията и раменете му, когато се движеше. Очевидно се

бе потапял в хладните чисти води на езерото не много отдавна. Той често плуваше, а беше необичайно горещ септемврийски ден.

Косата му беше пораснала доста.

Виктория реши, че ѝ харесва. Ако останеше през зимата щеше да се опита да убеди Къркпатрик да не я реже през пролетта...

Виктория премигна. *Какво си мислеше?*

Беше невъзможно да остане през зимата. Есента идваше бързо. След няколко месеца снегът щеше да завали и да остане до пролетта.

Когато той ѝ позволи да ползва хижата, ѝ бе споменал, че може да остане и през лятото. Колко време щеше да измине, преди да престане да бъде добре дошла?

Тя прехапа устни. Той беше толкова добър към нея и последното нещо, в което искаше да се превърне бе в „Госта, който никога не си тръгва“.

— Между другото Кати Беринджър идва тази сутрин — Къркпатрик преглеждаше друга купчина дъски.

— Чит! Чит! Чит!

Виктория подхвърли друг фъстък на Спарки. *Колко фъстъци можеше да изяде една катерица, преди да оздравее?*

— Наистина? Каза ли какво иска?

— Търсеше теб. Казах ѝ, че г-ца Виктория рядко вижда слънчевата светлина преди единадесет — белите му зъби просветнаха, изпращайки ѝ развеселена усмивка през рамо.

— Аз съм един вид на почивка.

Той изсумтя.

— Спомням си замъглено, че някой почука на прозореца ми, мърморейки нещо за градината...

Той кимна важно.

— Някои от нас са родени, за да видят зората на деня — а ти г-це Виктория, не си от тези хора. И никога няма да бъдеш.

— Хей!

Той повдигна ръце в умиротворителен жест.

— Но ти изгряваш ярко през нощта като лунна светлина — очите му блестяха, напомняйки и на двамата за онзи първи път.

Тя се изчерви слабо. Никога не се бе чувствала толкова освободена от морални задръжки през живота си, както беше през онази нощ. Смутена, тя бързо върна разговора обратно към Кати.

— И така, какво искаше тя? Каза ли ти?

— Беше наистина впечатлена от декорацията на естествения пейзаж около виличката.

Декорацията на естествения пейзаж? Челото ѝ се сбръчка.

— Всичко, което направих беше да добавя малко цвят към цъфналите растения и боядисани саксии. Просто нещо, което винаги съм обичала да правя. Не е голяма работа.

Той повдигна вежди нагоре-надолу.

— Не и според нея. Как го нарече тя... — Той почеса брадичката си. — О, да, тя те нарече „Моне на градината“.

Виктория зяпна:

— Наистина ли? Тя ти каза това?

— Аха. Каза също, че си създаде вълшебна градина. Беше напълно омагьосана от нея. Дори те нарече „художник на пейзажи“.

— Без майтап?

— Без майтап — засмя се той.

— Уау.

— Да. Уау.

— И тя искаше да ми каже всичко това, а ти ме остави да спя по време на посещението ѝ?

— Кой съм аз, че да преча на майката природа?

— Кой наистина. — Тя хвърли фъстък по него.

Той се опита да потисне усмивката си, но все пак устните му трепнаха.

— Очевидно тя е отворила друг магазин, мисля, че каза в долината Напа...

Виктория пое въздух.

— Напа? — винаги се беше чудила какво е да живееш в долината Напа. Топло. Цветно. Слънчево. Винарни.

Виктория сви устни.

— Каза ли нещо друго?

— Чакай да помисля... — Той потърка брада. Жестът му беше прекален.

— Къркпатрик!

— Хмм? — Този път той не си направи труда да сдържи усмивката си. — Добре де. Тя искаше да знае дали ще обмислиш идеята, да отидеш там за два или три месеца през октомври. Искане да

възложи проекта на теб и когато чуеш сумата, която ще ти плати, може би ще пожелаеш да благодариш на алчността на Ронком за възможността, която ти се предоставя.

— Но това е невероятно! — Лицето ѝ светна, докато обмисляше възможностите.

— Да, така е, нали? — Той я наблюдаваше внимателно. — Това може да те доведе до други неща — ако ги искаш. Други работни места, други градове. Никога не знаеш...

— Точно така! Дори не бях помислила за тази страна на нещата! Толкова съм развълнувана! Не мога да повярвам. — Тя спря, когато друга мисъл я осени. Ако приемеше работата, трябваше да си тръгне оттук в рамките на месец. *Да напусне Къркпатрик.*

Не беше сигурна, че е готова за това.

Той я наблюдаваше под спуснатите си клепащи, сякаш знаеше за какво си мисли.

Притеснена, че я вижда като отворена книга, тя бързо се обърна и започна да разглежда бележките му по проекта.

— Какво значи четвърт нарязан? Приемам, че това е различен начин на рязане на дърво?

— Това е. Пръстените на растежа на дървото са приблизително перпендикулярни на борда на лицевата част и обикновено са нарязани успоредно.

— Това променя визията на дървото, нали?

— Да. Вземи дънера и го срежи на четири, тогава всяка четвъртина се обработва според бордовете от редуващите се лица. Завършваш с дъска с концентричен модел пръстен.

— Добре, знам за какво говориш. Този начин на рязане показва модела на растеж на дървото — по някакъв начин тя знаеше, че това е важно за него.

— Да.

— Тези рисунки са красиви, Дънкан. Винаги съм обичала такива легла. Какви са тези цифри, които си скицирал на таблото?

Беше гравирал овал на жена с плуващи около нея поли, разположена в голяма вана. Тя беше виждала някои от неговите художествени резби върху други произведения, които беше направил, но никоя не изглеждаше сложна колкото тази.

Той отиде зад нея, и тя можеше да усети мускусния му аромат.

— Те са деветте девизи от келтския фолклор. — Бродичката му беше на рамото ѝ, ръката му застана от лявата ѝ страна. Той използва гумичката на върха на молива, за да очертае контурите на картината, докато обясняваше сцената. — Тези девизи живеят върху огън, и поддържат котела горещ.

— Защо... — Тя почувства как горещия му дъх милва врата ѝ. Карайки я да се сгорещи. Тя прочисти гърлото си. — Защо правят това?

— Котелът е символ на началата и на метаморфозите. Легендите казват, че когато ние приемаме предлаганото от котела, храним душите си. Девизиците поддържат огъня на живота жив, от момента на запалването му. Съдържанието на котела е винаги променливо, винаги растящо, като земята, върху която стои.

— Като твоята гора? — Тя обърна глава, втренчвайки се право в гората, отразена в очите му от прозореца.

— Точно така — промърмори той. — Не дойде тук просто за да ми дадеш това растение, нали?

— Не.

Той я погледна косо:

— Ако си тръгваш след месец, ние ще трябва да работим малко по-упорито върху това да ме изтриеш от съзнанието си.

— Да, предполагам, че си прав. — Тя погледна разсеяно през прозореца. Гората ги обграждаше.

Той остави молива и обви с ръка кръста ѝ. Придърпа я близо до себе си.

— Имам идея, която може да проработи — прошепна той в ухото ѝ.

— Наистина ли? — Гласът ѝ беше като на човек, способен да опита всичко за решаването на проблем, който тя не можеше съвсем да разбере.

И като че ли молеше Къркпатрик.

По дяволите, на него със сигурност му харесваше да бъде неин проблем.

— Премести се в хижата при мен.

Главата ѝ се извърна към него.

— *Какво?*

— Това е единственото нещо, за което се сетих. — Той сви рамене. — А една стабилна диета от Къркпатрик може би, ще го постигне.

Виктория хапеше устни, обмисляйки предложението. Звучеше безумно. Щяха да живеят заедно. Дали щеше да проработи?

— Какво мислиш? — Зъбите му захапах меката част на ухото ѝ и бавно я подръпнаха.

Виктория трепереше.

— А-аз мисля, че си струва да опитаме.

Къркпатрик се изсмя срещу гърлото ѝ.

— Хмм.

Тогавя той я привлече в прегръдката си.

Този следобед той я взе, точно тук, в хижата, срещу извитата библиотека, направена от него.

Постави ръцете ѝ високо над главата, като застана зад нея, а ръцете му прихванаха нейните. Направляваше ги по гладките извивки на дървото, след това се преместиха върху нейните извивки, милвайки я.

Каза ѝ, че тя може да се преобрази в дърво, което е било обработено.

Или той бе този, който я преобразяваше?

Къркпатрик я взе точно срещу извитото дърво. На прага на промяната. В един мек чувствен ритъм.

Виктория се премести при него същата нощ. Но му предложи да си поделят и нейната малка хижа.

През септември той я люби по много начини, призовавайки артистичните си дарби.

СЕДМА ГЛАВА

Виктория стоеше пред къщичката и гледаше резултатите от работата си.

Слънцето залязваше към западната част на езерото. Като златисточервени панделки, последните лъчи на деня, плуваха през леко развълнуваните води на езерото. Лек ветрец преминаваше през дърветата...

Шшиш-шшиш... Шшиш-шшиш... Вятърът носеше новини... Гората е най-жива, преди да дойде зимата...

Сега малката къщичка едва приличаше на порутената хижа, която бе намерила преди четири месеца. Тя я беше наслоила с шест цвята боя. Шест цвята, защото никое човешко същество или нечий дом не можеха да бъдат изразени едноцветно...

Започна с медно розово като основа, подчертавайки верандата, парапетите, рамките на прозорците и кепенците в пурпурно, бледо лилаво, зелено, морско синьо и коралово.

Тя беше създавала изкуствена пътека до вратата със смесица от разбъркани цъфтящи растения от рози, божури, здравец, слънчоглед и късно цъфтящи целогодишни растения. Беше взела обикновени глинени саксии и ги преобрази с боя и усет към детайла.

Създаде нова, жива скулптура на платното от една изоставена порутена колиба.

Утре щеше да си тръгне.

Кати Беринджър беше дошла още веднъж и този път Виктория бе напълно будна. Тя изслушала предложението на жената и прие благоприятната възможност.

Бучка се надигна в гърлото ѝ.

Утре щеше да напусне своя Къркпатрик.

Въпреки че живееха заедно през изминалия месец, и той все още бе в съзнанието ѝ.

Всичко, което тя можеше да направи, бе да мисли за начина, по който я докосваше, галеше и боготвореше тялото ѝ.

Начинът, по който се потапяше в нея по средата на нощта отново и отново.

Начинът, по който шепнеше името ѝ по време на интензивното им сливане и акцентът му, весел като летен бриз преминаващ през гората.

Но той нито веднъж не ѝ спомена, че тя трябва да остане.

Когато тя говореше за новата благоприятна възможност, я гледаше мълчаливо, а очите му излъчваха топла подкрепа. Каза ѝ само:

— Това ще бъде добре за теб, Виктория, ще видиш. Това, което си търсила през целия си живот.

Той искаше тя да приеме възможността, знаеше го.

Той искаше тя да намери живота си отново.

Все пак мисълта да го напусне тегнеше мъчително над нея. Изтри влажните си длани в дънките.

Скоро щеше да се стъмни.

През изминалия час чукане и дрънчене звучаха иззад къщичката. Къркпатрик ѝ каза, че е изненада — за нейната последна нощ.

Тя обеща да не наднича.

Но любопитството в нея надделяваше. Какво правеше той там?

— Добре, влизай. — Къркпатрик държеше вратата отворена.

— Време беше. Започна да става студено навън — измърмори шеговито тя. Тогава прекоси верандата и влезе в хижата. — Значи за това... — дъхът и секна. — *О, Дънкан, разкошно е!*

Той беше запалил огън в камината и беше хвърлил подправки в горящите дърва, за да ароматизират стаята. Светлината на огъня къпеше невероятното творение на изкуството, изпълващо стаята.

Леглото беше завършено.

Четири великолепни плоскости четвърт нарязан дъб и изумително сложно резбована лицева дъска. Девиците от легендата сякаш правеха магии над леглото, като стояха до котела. Изразителните им лица обещаваха, че този, който се осмели да легне тук, ще бъде възнаграден с ново начало, ще си тръгне благословен от тях.

Възхитена от работата му, Виктория събра ръце на гърдите си.

— Дънкан... това е изумително! Това е най-добрата ти работа досега. Клиентът ти непременно ще го оцени високо.

— То е за тази вечер, Виктория. *За нас.*

Тя отвори уста.

— Създал си това за нас? *За една нощ?*

— Една перфектна нощ може да живее вечно.

Очите ѝ бяха пълни със сълзи.

— О, Дънкан, не мога да повярвам, че си направил това.

Ръцете му се обвиха около нея.

— И защо не? — Устните му проследиха тила ѝ. — Имаш ли представа какво ми даде ти?

Тя изтри една сълза.

— Ами, нека да видим... Натрапих се в твоето пространство, взех склада ти, настаних се тук за цял сезон, без да плащам наем и практически те принудих да спиш с мен. И ако това не е достатъчно, аз ти се предложих сексуално, почти като инфекция, от която не можеш да се отървеш.

Смехът му прекъсна излиянието ѝ.

Тя нацупи устни.

— Е, това е вярно!

Все още подсмивайки се, той прекъсна коментара ѝ.

— Това е въпрос на гледна точка.

— Гледна точка?

— Ммм-хммм. И нещо ми подсказва, че не разбираш моята.

Тя смръщи вежди:

— Какво искаш да кажеш? Смяташ, че има гледна точка в тази лудост?

— Разбира се.

— Е? — тя постави ръце на ханша си. — И каква е тя?

— Мисля, че трябва да го разбереш сама. Винаги съм смятал, че е най-добре, сами да стигаме до свои собствени заключения.

Тя се засмя:

— Защо трябва винаги да бъдеш загадъчен, мъдър дърводелец?

— Защото това е част от мен.

— О, наистина ли?

— Ако катерицата смята...

— Ха!

Той взе ръката ѝ и я придърпа към леглото.

С ръката ѝ в своята, той седна на матрака.

— Хайде, г-це Виктория. — Той кимна по посока на лицевата дъска. — Да го изпробваме и да видим какво ще стане.

Какво искаше да каже с това? Виктория се дръпна рязко. Дори и след цялото това време, Къркпатрик беше все още загадка.

— Има нещо... Искам да кажа, ти не си наистина древен друид или нещо такова...?

Той ѝ хвърли загадъчен и блестящ къркпатрикски поглед, който естествено не беше отговор на въпроса ѝ.

Но това превърна вътрешностите ѝ в желе.

За съжаление, превръщането на вътрешностите в желе беше трудно да се скрие от някой мъж. Особено от един шотландец.

Къркпатрик я дръпна на леглото, търкулвайки се на пухения матрак заедно с нея. Намести се отгоре ѝ. Виктория беше притисната.

Той се наклони над нея и краищата на косата му докоснаха бузите ѝ като коприна.

— Това е последният ти шанс.

— За какво? — Тя изви вежди дръзко. Въпреки че, не можеше да мисли съвсем ясно в момента.

Неговото скептично изсумтяване само го потвърди.

— Ти опита един път с мен. След това остана една нощ. — Върховете на пръстите му проследиха долната ѝ устна. — Кое то бе последвано от твоето пренасяне при мен...

Той спря драматично.

— И?

— И всеки присъстващ знае резултата от това, което стана.

— Каква е целта ти, Къркпатрик? — Ръцете ѝ масажираха задната част на главата му, потъвайки в косата му. Тя прокараваше тъмния меден кехлибар между пръстите си.

— Моята цел е да отбележа, че това е последния ти шанс, защото ако не ме изтръгнеш от съзнанието си тази нощ — това може да се окаже сериозно.

— Мислиш ли?

— Да. — Той дръпна края на яката ѝ със зъби. Топли, влажни устни се насочеха към гърлото ѝ, рисуваха по кожата ѝ, и я караха да изтръпва чак до петите си.

— Какво ще стане ако не успея да те изтръгна от съзнанието си тази нощ, Дънкан?

— Ако стане така, скъпа Виктория, това може да отнеме повече време, отколкото си мислела за необходимо.

Ръцете му се заровиха под колана на дънките ѝ, обхванаха седалището и я притиснаха здраво срещу издутината на слабините му.

— Колко дълго? — Тя се отри в него.

— Може да отнеме цял живот. — Едната от ръцете разтвори ципа на дънките ѝ. Той започна да ги дърпа надолу.

— Наистина? — Тя повдигна бедрата си да му помогне.

Къркпатрик се поколеба за секунда, сякаш обмисляше. После бързо свали бикините ѝ.

— Разбира се, може и да греша.

Той разкопча дънките си.

Виктория го гледаше внимателно.

— По какъв начин?

— Може да отнеме дори повече време. — Без повече суетене и с арогантна шотландска усмивка той се заби в медената ѝ топлина.

Тази нощ се любеха както никога преди това.

Както превръщаше суровата дървесина в красота, така тази нощ той превърна правенето на любов в свое собствено произведение на изкуството.

Веднъж дал му живот той я принуди да го види.

Очите на Къркпатрик плениха нейните, те говореха за легенди от миналото, за мъдростта на търсеция дух, вечността на гората, и познанията, които преминаваха между мъжа и жената. Казаното от него не беше магия, беше родено от природата.

Не по-малко мощно. Не по-малко божествено.

Докосването му беше като на дънкан, дълго забравено от много мъже. Той я обвиваше в тишината на страстта си. А когато се движеше ритмично вътре в нея, се издигаше назад и напред, викаше я, напредваше, тя виждаше деветте древни жени танцуващи за нея, ръцете им бяха съединени, сърцата им също.

Пламъците на промяната израснаха, обвиха ги и двамата.

— Дънкан! — извика тя. — *Дънкан!*

Но, както повечето горски създания, той беше изгубен в огъня.

Това понякога е необходима смърт.

Все пак, когато пепелта на страстта бъде изразходена, какво би се получило?

Виктория нямаше представа. Това нямаше значение за нея. Това беше пътуване и тя щеше да го измине до края.

ОСМА ГЛАВА

Когато утрото настъпи, успокояващо и чисто, тя знаеше, че пътят пред нея бе направил завой.

И щеше да прави това до края на живота ѝ.

Любопитните неща, на които щеше да се наслаждава. Подобно на повечето хора, тя винаги бе смятала, че пътя на живота трябва да бъде една права линия. На това я бяха учили. В това вярваше. Прогресираща права. Тя никога не си беше представяла, че човек действително може да върви напред по пътя, накланяйки се вътре в себе си.

Но земята беше кръгла, вселената вечна, времето преходно, а животът изкривен.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Когато тя беше готова да тръгне, той я изпрати до колата ѝ. Отвори вратата на шофьорското място, и след като тя влезе се облегна на отворения прозорец.

Тя никога нямаше да забрави начина, по който я гледаше, докато ѝ казваше, че ще му липсва. Беше взел Спарк със себе си да го целуне за сбогом. Къркпатрик беше излекувал катеричката, както бе излекувал и нея.

С ослепителното сутрешно слънце зад себе си, той изглеждаше блестящ. За секунда погледа ѝ се изгуби в него.

Ръката ѝ докосваше красивото му лице.

— Истински ли си, Къркпатрик?

Той прехвана ръката ѝ и постави целувка на дланта ѝ.

— Истински съм дотолкова, доколкото ти искаш да бъда.

— Добре. — Дънкан беше най-добрата ѝ връзка с надеждите и мечтите ѝ. Той беше част от нея, търсеше красота. Връзка. Любов.

— Значи това не е сбогуване.

— Не, това е „fare-thee-well“.

— Каква е разликата?

— „Fare-thee-well“ означава, *аз винаги ще бъда тук*. Чакайки те.

— Очите му се извиха в ъглите.

Виктория се засмя.

Тя щеше да се върне при него. Някой ден. Знаеше, че той ще я посрещне с добре дошла.

Но ако той изчезнеше в гората като Бригадон в мъглата, как щеше да намери пътя към него?

Тя трябваше да си спомни пътя.

— Как ще те открия отново, Къркпатрик?

— Лесно е. — Пръстите му бавно очертаха лицето ѝ той се усмихна нежно, а горските му очите се взряха в пътя, в неговата гора. — Всичко, което трябва да направиш, Виктория, е да следваш този път.

Той бе гората, земята, корените. Тя никога нямаше да го изтрие от съзнанието си. Той беше всичко правилно и добро в нейния живот. Беше част от нея, както беше казала през една късна нощ. Тази част, която тя напразно търсеше в светлината на деня. Тя не искаше никога да го изгуби.

Той бе единственият ѝ бъдещ път за дома, който живееше в романтиката на нейното сърце.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.